

Нічна зміна

КУПИТИ

П'ятеро нічних працівників. Старовинний цвинтар. Розрита могила...

На історичному цвинтарі при місцевому коледжі щоночі зустрічаються п'ятеро: власник бару, таксистка з безсонням, нічна адміністраторка готелю, бездомний колишній студент і головна редакторка студентської газети, вічно спрагла нових історій.

Похмурого жовтневого вечора на церковному подвір'ї вони натрапляють на свіжу могилу там, де її не мало би бути. Хто ж її викопав? І для кого?

Атмосферна й моторозна, з персонажами, що ніби зійшли зі сторінок п'єси, й академічним підґрунтям, яке так полюбилося фанатам письменниці, «Нічна зміна» — це сучасна готична казка, витримана в неповторному стилі авторки «Ніби ми злодії» М. Л. Ріо.

00:00

Еді

Щоночі приблизно опівночі вони зустрічалися на цвинтарі. Не те щоб навмисно, але й не випадково. Згідно з університетськими правилами курити можна не менш як за тридцять метрів від будь-якої будівлі кампусу, але в західній його стороні, де периметр між медфаком і рештою світу контролювався не так суворо, був єдиний закуток, де кожен, спраглий тютюну, міг спокійно посмакувати цигаркою. І ним став занедбаний цвинтар біля церкви Святого Антонія Анахорета?

Більшість імен на тамтешніх надгробках постирав час або малолітні вандали, та й сама церква давно стояла забита дошками. В'юнкі лози, мох і пліснява так густо обвили її стіни, що табличка «Небезпечно! Не заходити!» на дверях була точно зайвою. Оскільки церква вважалася пам'яткою архітектури, їй вдалося уникнути зустрічі з екскаваторами й підвісними кулями-молотами, якими тоді довбали все, що стояло південніше по Азалія-стрит.

Містечку треба було більше відділень для пацієнтів, автостоянок, сувенірних крамничок і їдалень. Поки медфак розбудовувався, церква Святого Антонія Анахорета цеглина за цеглиною, балка за балкою потроху руйнувалася. Ніхто при своєму розумі не став би посеред ночі швендяти в її довгастій тіні, але нині ніхто при тямі й не кутив би.

Саме це подумки казала собі Еді Ву, простуючи через кампус від офісу «Беллтауер таймс». Вона завжди залишала його останньою: суворий обов'язок головної редакторки вимагав прив'язати себе до щогли й іти на дно з кораблем. Але віднедавна робота в Еді не закінчувалася, тож відпочивала вона п'ятихвилинками. Брала тільки невеличкі перерви. Вирушала на короткі прогулянки через кампус. Запевняла себе, що одна сигарета за ніч — це ще не погана звичка, а лише спосіб утриматися подалі від краю прірви, бо ж Еді вже саме там. А коли, власне, було інакше? Її газета, хоч і студентська, шість разів здобувала премію Пісмейкера й друкувалася десятитисячним накладом. Попередник Еді після випуску пішов працювати в «Зе Нейшн», але й досі кидав довгу тінь

на її робочий стіл. Часом уночі їй навіть хотілося, щоб сталася якась катастрофа, щоб випустити під неї гарну статтю. Однак від таких думок під ранок Еді ставало тільки гірше, бо матеріалу так і не було, а от чергова тріщинка на совісті з'являлася.

Грудка під пахвою, утім, стала більшою проблемою.

З моменту її виявлення два тижні тому всі справи враз стали страшенно нагальними й невідкладними. Еді щільніше закуталася в пальто й побігла до косої тіні церкви, що вивисувалася чорним стрімчаком поміж будівель кампусу, непоштиво затуляючи мертвотний серпик місяця.

Надсадно хекаючи, вона піднялася на пагорб і прослизнула крізь хвіртку, яка ніяк не хотіла замикатися та вже явно була там зайвою, як і та табличка «Небезпечно! Не заходити!». Нікому не хотілося після півночі тулитися на зарослому церковному подвір'ї, та, оскільки іншого місця для куріння не було, усе ж доводилося це робити. Біда любить компанію та зводить разом дуже дивних людей.

Біля церкви на той час уже стояли двоє. Еді впізнала їх за тінями: згорбленого Тука з руками в кишенях, який завжди приходив раніше за всіх, а обіч нього — Ханну, яка з першим подувом осіннього вітру накидала на голову капюшон і не знімала його аж до травня. Дивно, але вони чогось мовчали, утупившись у землю, мов цвинтарні янголи. Останні, щоправда, мали порожні очі з незмигним поглядом і зеленаву щетину з лишайників. Коли Тук із Ханною почули кроки Еді біля обеліска Дрюволта, обоє подивилися на неї, тоді як сама Еді зиркнула вниз: ті двоє розглядали якусь діру в землі.

— І що це за фігня? — і собі витріщилася Еді.

Ханна смачно затягнулася.

— А ти як думаєш?

Капюшон ховав у тіні й закривав аж по носа і довгасте обличчя. З-поміж інших анахоретів ця дівчина подобалася Еді найменше, тому вона повернулася до Тука, який саме підкурював другу цигарку.

— На мене можеш не дивитися, я ніфіга не знаю.

— Тут же вчора нічого не було, — зчудувалася Еді.

Ханна пирхнула, випускаючи дим із напіврозтуленого рота, і копнула носакон невелику грудку землі на краю ями. Еді почала вглядатися в темну порожнечу, у якій ховалося кошлате й покручене коріння, обвите білим павутинням грибниці.

— А хто останній ішов із кампусу?

— Усі питання до нашого преподобного Брата Ту, — Ханна молитовно склала руки й театральнo вклонилася йому, коли той саме зтягувався.

— Я, — відповів він.

Монахом Тук, звісно, ніколи не був, хоча цілком міг би, бо до церкви завжди приходив першим, а йшов останнім.

Еді часом міркувала, чого саме він так уникає. Їй важко було стримувати свою допитливість, яка змушувала цікавитись усім й одразу. Грудка під пахвою докірливо запульсувала. От саме тоді, тієї миті, коли її журналістська натура взяла над нею гору. Імовірно, Еді так лише здавалося, але це — як і численні статистичні дані, які свідчили про те, що та грудка доброякісна — не дуже її заспокоювало.

— Нічого дивного не помічав? — допитувалася Еді.

— Слухай, ти ніби вперше сюди прийшла, — знову озвалася Ханна.
— Тут усе дивне.

Церква й справді ніби якимось химерним чином загубилася в часі й просторі. Вона простояла тут цілих двісті років, поки довкола росло містечко з коледжем. Один її бік підсвічувався мутними вогнями критої автостоянки, так ніби темрява там окислилася. З південної сторони чорноту ночі розбавляли яскраво-червоні літери вивіски реанімаційного відділення. Західна стіна виходила на провулок за Центром біхевіоральної психіатрії Калхуна, а північна — до вузької дороги, яка виводила на Азалія-стрит із її нечисленними нічними закладами й скромними відвідувачами. Світло вуличних ліхтарів, стримуване живою стіною плюща, заледве потрапляло сюди. Зелений килим заповнив собою проміжки між прутами огорожі, за якою янголи граційно плакали над надгробками, а гаргуйлі, посміхаючись, спостерігали за всім зі своїх постаментів обабіч церковних дверей.

Рекомендована література

Запізно

Скажи, що присягаєшся

Емоційний інтелект

Покинь якщо кохаєш

Мозок матеріальний.
Про користь
томографа,
транскраніального
стимулятора і клітин
равлика

Там, де співають раки

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ